

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 298/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júna 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., vedené pod sp. zn. Rvp 1141/2011, sp. zn. Rvp 1142/2011, sp. zn. Rvp 1145/2011, sp. zn. Rvp 1146/2011, sp. zn. Rvp 1147/2011, sp. zn. Rvp 1149/2011, sp. zn. Rvp 1205/2011, sp. zn. Rvp 1206/2011, sp. zn. Rvp 1207/2011, sp. zn. Rvp 1215/2011 a sp. zn. Rvp 1359/2011, zastúpenej obchodnou spoločnosťou A., spol. s r. o., v mene ktorej koná advokát Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41 CoE 73/2010-36 z 26. januára 2011, sp. zn. 43 CoE 34/2011 z 24. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 121/2010 z 26. januára 2011, č. k. 2 CoE 33/2011-38 z 28. februára 2011, č. k. 41 CoE 120/2010-59 z 26. januára 2011, sp. zn. 43 CoE 98/2010 z 26. januára 2011, č. k. 14 CoE 41/2011-42 z 18. februára 2011, č. k. 43 CoE 100/2010-29 z 26. januára 2011, sp. zn. 14 CoE 67/2011 z 1. marca 2011, č. k. 15 CoE 66/2011-35 z 8. marca 2011 a č. k. 13 CoE 37/2011-29 z 28. februára 2011 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 1141/2011, sp. zn. Rvp 1142/2011, sp. zn. Rvp 1145/2011, sp. zn. Rvp 1146/2011, sp. zn. Rvp 1147/2011, sp. zn. Rvp 1149/2011, sp. zn. Rvp 1205/2011, sp. zn. Rvp 1206/2011, sp. zn. Rvp 1207/2011, sp. zn. Rvp 1215/2011 a sp. zn. Rvp 1359/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 1141/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 13. mája 2011, 19. mája 2011 a 6. júna 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 41 CoE 73/2010-36 z 26. januára 2011, sp. zn. 43 CoE 34/2011 z 24. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 121/2010 z 26. januára 2011, č. k. 2 CoE 33/2011-38 z 28. februára 2011, č. k. 41 CoE 120/2010-59 z 26. januára 2011, sp. zn. 43 CoE 98/2010 z 26. januára 2011, č. k. 14 CoE 41/2011-42 z 18. februára 2011, č. k. 43 CoE 100/2010-29 z 26. januára 2011, sp. zn. 14 CoE 67/2011 z 1. marca 2011, č. k. 15 CoE 66/2011-35 z 8. marca 2011 a č. k. 13 CoE 37/2011-29 z 28. februára 2011 (ďalej aj „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere uzavretých v priebehu novembra 2005 až októbra 2008 (ďalej len „zmluvy“)

poskytla viacerým fyzickým osobám úvery v sume od 99,58 € do 1 327,76 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť vo vopred určených splátkach.

Keďže dlžníci neuhradili niekoľko po sebe idúcich splátok, boli na návrh sťažovateľky začaté rozhodcovské konania pred rozhodcovským súdom zriadeným zriaďovateľom S., a. s., B. (ďalej len „rozhodcovský súd“). Rozhodcovský súd vydal vo veciach týchto dlžníkov tieto rozhodcovské nálezy: sp. zn. SR 01569/09 z 22. mája 2009 vykonateľný 18. júna 2009 (Rvp 1141/2011), sp. zn. SR 07122/09 z 15. júla 2009 vykonateľný 1. októbra 2009 (Rvp 1142/2011), sp. zn. SR 1242/06 z 5. mája 2006 vykonateľný 25. mája 2006 (Rvp 1145/2011), sp. zn. SR 15532/09 z 29. septembra 2009 vykonateľný 29. októbra 2009 (Rvp 1146/2011), sp. zn. SR 05330/09 z 3. júna 2009 vykonateľný 2. júla 2009 (Rvp 1147/2011), sp. zn. SR 0920/06 z 11. apríla 2006 vykonateľný 5. mája 2006 (Rvp 1149/2011), sp. zn. SR 04058/09 z 24. augusta 2009 vykonateľný 24. septembra 2009 (Rvp 1205/2011), sp. zn. SR 18096/09 zo 4. novembra 2009 vykonateľný 3. decembra 2009 (Rvp 1206/2011), sp. zn. SR 07692/09 zo 6. júla 2009 vykonateľný 30. júla 2009 (Rvp 1207/2011), sp. zn. SR 14609/09 z 25. augusta 2009 vykonateľný 22. októbra 2009 (Rvp 1215/2011) a sp. zn. SR 05975/08 z 1. júla 2008 vykonateľný 24. júla 2008 (Rvp 1359/2011).

Na základe uvedených rozhodcovských nálezov boli spísané pred súdnym exekútorom zápisnice (návrhy) na vykonanie exekúcie a následne začal súdny exekútor na základe poverení udelených Okresným súdom Lučenec alebo Okresným súdom Revúca (ďalej aj „okresné súdy“) exekučné konania.

Okresný súd Lučenec uzneseniami č. k. 6 Er/811/2009-26 z 18. augusta 2010 (Rvp 1141/2011), č. k. 10 Er/731/2009-20 z 27. októbra 2010 (Rvp 1142/2011), č. k. 6 Er/657/2006-28 z 12. októbra 2010 (Rvp 1145/2011), č. k. 10 Er/678/2009-21 z 27. októbra 2010 (Rvp 1146/2011), č. k. 6 Er/868/2009-27 z 29. septembra 2010 (Rvp 1147/2011), č. k. 17 Er/657/2006-23 z 20. októbra 2010 (Rvp 1149/2011), č. k. 10 Er/618/2009-25 z 27. októbra 2010 (Rvp 1205/2011), č. k. 9 Er/10/2010-18 zo 14. októbra 2010 (Rvp 1206/2011), č. k. 10 Er/462/2009-25 z 27. októbra 2010

(Rvp 1207/2011), č. k. 8 Er/1141/2009-20 z 28. októbra 2010 (Rvp 1215/2011) a Okresný súd Revúca uznesením č. k. 3 Er 3983/2008-16 z 9. novembra 2009 (Rvp 1359/2011) exekúcie vedené na návrh sťažovateľky zastavil. Na základe odvolaní sťažovateľky krajský súd napadnutými uzneseniami potvrdil uznesenia okresných súdov ako vecne a právne správne.

V ďalšom sťažovateľka podrobne interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu a poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu. V podstatnom uviedla, že podľa jej názoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupmi okresného súdu, ktoré ich vydaniu predchádzali, bolo porušené jej základné právo „na spravodlivý proces“ vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj „právo pokojne užívať svoj majetok“ zaručené v čl. 1 dodatkového protokolu predovšetkým tým, že okresné súdy začatím konania z vlastného podnetu nahradili vôľu jedného z účastníkov exekúcie, a tak porušili „zákonom a ústavou garantovanú rovnosť strán“.

Dôvody porušenia svojich práv vidí sťažovateľka v tom, že „okresný súd vydal poverenie, t. j. riadne preskúmal exekučný titul pred vydaním poverenia na zahájenie exekúcie. Týmto svojím postupom okresný súd vytvoril sťažovateľovi i povinnému právnu istotu a súčasne legitímne očakávanie sťažovateľa užívať svoj majetok – pohľadávku posilnenú ochranou súdom v rámci dozoru nad núteným výkonom práva, tzv. exekúciou voči majetku povinného.

Následne okresný súd z vlastného podnetu, t. j. bez podnetu exekútora, sťažovateľa alebo povinného zahájil konanie na zastavenie exekúcie, pričom pred zahájením tohto konania neposkytol účastníkom exekučného konania vyjadriť sa k zahájeniu konania o zastavení exekúcie...

Domnievame sa, že cieľom oprávnenia súdu zahájiť konanie na zastavenie exekúcie bez návrhu vyplývajúce z príslušných ustanovení exekučného poriadku je chrániť verejný záujem ochraňujúci účastníkov exekúcie pred nezákonnou činnosťou exekútora v exekučnom konaní...

V tomto prípade okresný súd ani krajský súd neidentifikovali ochraňovaný verejný záujem, ktorý by bol akokoľvek nadradený verejnému záujmu zachovania rovnosti práv účastníkov v exekučnom konaní, čo spôsobuje protiprávnosť zahájenia konania súdom bez návrhu.

Ďalším porušením okresného súdu a krajského súdu v priebehu konania na zastavenie exekúcie, vyplývajúce z odôvodnenia predmetných rozhodnutí, je vykonanie dokazovania z vlastného podnetu a bez znalosti vôle účastníkov konania, a to opätovným preskúmaním exekučného titulu a súvisiacich dokladov najmä predmetnej zmluvy o úvere. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť exekúciu. Táto skutočnosť je významným porušením povinnosti súdu oboznámiť účastníkov konania o vykonaných dôkazoch a možnosti účastníkov sa k týmto vyjadriť alebo navrhnúť nové dôkazy...

Na záver okresný súd a krajský súd svojim rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a aj sťažovateľa a aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd ako sú popísané vyššie.

V nadväznosti na porušenie práva na spravodlivý proces krajský súd porušil svojim rozhodnutím právoplatne zastaviť exekučné konania voči povinnému aj právo sťažovateľa pokojne užívať svoj majetok.“

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, tieto uznesenia zruší, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 98/06 a III. ÚS 299/07).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi

všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Podstatou sťažností je tvrdenie sťažovateľky, že krajský súd napadnutými uzneseniami porušil jej právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

1. K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa už začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 1141/2011, sp. zn. Rvp 1142/2011, sp. zn. Rvp 1145/2011, sp. zn. Rvp 1146/2011, sp. zn. Rvp 1147/2011, sp. zn. Rvp 1149/2011, sp. zn. Rvp 1205/2011, sp. zn. Rvp 1206/2011, sp. zn. Rvp 1207/2011, sp. zn. Rvp 1215/2011 a sp. zn. Rvp 1359/2011 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto

sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd uplatniac citované právne normy o spojení týchto sťažností na spoločné konanie tak, ako to vyplýva z bodu l výroku tohto uznesenia.

2. K namietanému porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnej právnej otázke nastolenej v sťažnosti sťažovateľky, ktorá spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti prvostupňovému rozhodnutiu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (rozhodnutia rozhodcovského súdu).

Z uznesení krajského súdu č. k. 41 CoE 73/2010-36 z 26. januára 2011, sp. zn. 43 CoE 34/2011 z 24. februára 2011, sp. zn. 43 CoE 121/2010 z 26. januára 2011, č. k. 2 CoE 33/2011-38 z 28. februára 2011, č. k. 41 CoE 120/2010-59 z 26. januára 2011, č. k. 14 CoE 41/2011-42 z 18. februára 2011, č. k. 43 CoE 100/2010-29, z 26. januára 2011, sp. zn. 14 CoE 67/2011 z 1. marca 2011 a č. k. 15 CoE 66/2011-35, z 8. marca 2011 vyplýva stotožnenie sa s uzneseniami Okresného súdu Lučenec č. k. 6 Er/811/2009-26 z 18. augusta 2010 (Rvp 1141/2011), č. k. 10 Er/731/2009-20 z 27. októbra 2010 (Rvp 1142/2011), č. k. 6 Er/657/2006-28 z 12. októbra 2010 (Rvp 1145/2011), č. k. 10 Er/678/2009-21 z 27. októbra 2010 (Rvp 1146/2011), č. k. 6 Er/868/2009-27 z 29. septembra 2010 (Rvp 1147/2011), č. k. 10 Er/618/2009-25 z 27. októbra 2010 (Rvp 1205/2011), č. k. 9 Er/10/2010-18 zo 14. októbra 2010 (Rvp 1206/2011), č. k. 10 Er/462/2009-25 z 27. októbra 2010 (Rvp 1207/2011) a č. k. 8 Er/1141/2009-20 z 28. októbra 2010 (Rvp 1215/2011), ktorý zastavil označené exekučné konania podľa § 57 ods. 1 písm. g) zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych

exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“) vzhľadom na to, že v týchto posudzovaných prípadoch vyhlásil exekúciu za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Krajský súd sa tiež uzneseniami sp. zn. 43 CoE 98/2010 z 26. januára 2011 a č. k. 13 CoE 37/2011-29 z 28. februára 2011 stotožnil s rozhodnutím Okresného súdu Lučenec č. k. 17 Er/657/2006-23 z 20. októbra 2010 (Rvp 1149/2011) a Okresného súdu Revúca č. k. 3 Er 3983/2008-16 z 9. novembra 2009 (Rvp 1359/2011), ktorými bolo zastavené exekučné konanie vedené na návrh sťažovateľky podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého možno zastaviť exekúciu aj vtedy, ak to vyplýva z ustanovení osobitného zákona. Aplikovanou právnou normou, z ktorej vyplýva oprávnenie všeobecného súdu zastaviť exekúciu, bolo v danom prípade ustanovenie § 45 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o rozhodcovskom konaní“). Z označených uznesení vyplýva, že krajský súd (a rovnako aj okresné sudy) považoval posudzované rozhodcovské rozsudky za také, ktoré zaväzovali účastníka rozhodcovského konania na plnenie odporujúce dobrým mravom.

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offio skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Je preto ústavne akceptovateľný právny názor krajského súdu, že ak neexistuje rozhodnutie súdu, ktoré by bolo spôsobilým exekučným

titulom z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekúcie.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že *„súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“*

Ústavný súd konštatuje, že krajský súd v daných prípadoch aplikoval zákony (predovšetkým príslušné ustanovenia Exekučného poriadku, zákona o rozhodcovskom konaní a Občianskeho zákonníka) podľa ich obsahu a rozhodoval v zmysle ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom. Podľa názoru ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu v posudzovaných prípadoch považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenia krajského súdu nezasahujú neprípustným spôsobom do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažností v častiach týkajúcich sa namietania porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

3. K namietanému porušeniu čl. 1 dodatkového protokolu

Sťažovateľka tiež namietala porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu tvrdiac, že postupom exekučných súdov stratila „*právnú istotu*“ a „*oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd*“.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. Predchádzajúce ustanovenie však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

Pokiaľ ide o namietané porušenie práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné upriamiť pozornosť na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu ňou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inšinciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutých uznesení krajského súdu v spojení s uzneseniami súdov prvého stupňa dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutých uznesení krajského súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že nimi došlo k zásahu do práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Všeobecné súdy svojím

postupom aplikovali zákony podľa ich obsahu (v danom prípade predovšetkým ustanovenia Exekučného poriadku) a rozhodovali v zmysle už uvedenej ustálenej judikatúry formulovanej najvyšším súdom.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutými uzneseniami krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Preto sú sťažnosti v tomto rozsahu zjavne neopodstatnené podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde a ústavný súd ich z toho dôvodu pri ich predbežnom prerokovaní odmietol.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté, ústavný súd o ďalších nárokoch na ochranu ústavnosti uplatnených v sťažnostiach nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júna 2011